

Arrest

nr. 269 861 van 16 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers, die beiden verklaren van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komen volgens hun verklaringen op 30 april 2019 België binnen en verzoeken op 3 mei 2019 om internationale bescherming. Op 9 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 10 februari 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn Grozny. U bent van Tsjetsjeense origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 20 juni 2018 hoorde u om 12 uur 's nachts lawaai in de traphal van uw appartementsgebouw. U ging kijken en zag dat gemaskerde mannen probeerden binnen te dringen bij uw buurman M. U vroeg wat er aan de hand was en werd door een van de mannen tegen de muur geduwd. Vervolgens werden M. en u meegenomen naar de ROVD van Leninskoje.

In het politiekantoor werd u gezegd dat ze alcohol en heroïne hadden gevonden bij M., u moest deze beschuldigingen bevestigen. U zei dat u niet gezien had. Daarop werd u naar de kelder gebracht. Na twee, drie dagen was er een nieuw gesprek. Opnieuw zei u niets te weten. Daarna ondertekende u alles wat ze u voorlegden. Na twee weken werd u vrijgelaten.

Na uw vrijlating ging u naar de familie van M. om uit te leggen dat u onder druk de verklaringen ondertekend had. Een week later, op een vrijdag, besloot u klacht in te dienen bij het onderzoekscomité in Grozny. De rechercheur daar zei dat u maandag moest terugkomen om alles op papier te zetten.

De volgende dag was u aan het werk met uw taxi. Twee personen stapten in en droegen u op naar de ROVD te rijden. U zag dat een tweede auto u volgde. Daar zeiden ze dat u hen niet begrepen had. De mannen begonnen u te slaan. Ze bonden u vast aan een stoel en filmde u terwijl ze u seksueel misbruikten. Op 6 augustus 2018 werd u vrijgelaten. U vermoedt dat Ramzan Kadyrov persoonlijk toestemming gegeven had voor uw arrestaties.

Enkele dagen later besloot u te vertrekken. Een vriend uit Moskou bracht u naar Brest. Op 3 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, geboortektes kinderen, oproepingsbrief 25/08/2018, medisch attest vrouw, werkboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Rusland vreest u vermoord te worden in opdracht van Ramzan Kadyrov (p.16).

Ten eerste haalt u aan dat uw arrestaties gebeurden met toestemming van Ramzan Kadyrov, het hoofd van Tsjetsjenië (p.15). Uw moeder zou gewerkt hebben voor Akhmat Kadyrov, de voormalige president van Tsjetsjenië en vader van Ramzan. Ook zouden jullie samen opgegroeid zijn, al had u meer contact met zijn oudere broer Zelim Kadyrov (p.6). U beweert dat u een gekend persoon was en daarom geen problemen met de politie zou kunnen hebben (p.8). Dat u toch gearresteerd werd, zou erop wijzen dat Ramzan Kadyrov toelating gegeven zou hebben (p.9). Ten eerste kan er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u een vorm van onschendbaarheid genoten zou hebben in Tsjetsjenië, u brengt niet voldoende elementen aan om dit aannemelijk te maken. Ten tweede slaagt u er niet aannemelijk te maken dat Ramzan Kadyrov betrokken was bij de gebeurtenissen die u aanhaalt. U vermoedt dat de minister van transport, tevens schoonbroer van Ramzan, niet tevreden was omdat uw taxibedrijf zo gegroeid was (p.8). Anderzijds zou u jaren geleden twee jobaanbiedingen geweigerd hebben (p.6), waardoor de medestanders van Kadyrov tegen u zijn (p.16). U slaagt er niet in op een heldere en coherente manier uw arrestaties in verband te brengen met Ramzan Kadyrov. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na uw eerste arrestatie zou u uw beklag gaan doen zijn bij een onderzoekscomité in Grozny. U weet echter niet wat voor instantie het betreft, u verklaart dat het misschien een soort toezichthouder was. Verder weet u ook niet op welke manier u klacht in zou kunnen dienen (p.10). U beschrijft uw bezoek aan deze instantie als uw grootste fout, daarom zijn uw gebrek aan kennis en uw vage, weinig

gedetailleerde verklaringen erover des te opmerkelijker. Verder moet opgemerkt worden dat uw vrouw P. niet wist dat u naar deze instantie geweest zou zijn (S., p.9). Het is dus niet geloofwaardig dat u na uw arrestatie een klacht indiende tegen de autoriteiten. Dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de tweede arrestatie die u aanhaalt, gezien uw vermeende bezoek aan deze instantie de aanleiding geweest zou zijn voor deze tweede arrestatie (p.6). Daarbij komt dat uw verklaringen ook hier tekortschieten. U haalt aan dat de mannen u filmde en dreigden de beelden te laten zien aan uw familie als u niet bij de politie zou langskomen wanneer nodig (p.6). Anderzijds zegt u dat de mannen zeiden dat u het land voorgoed moest verlaten (p.13). Deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U weet overigens niet of deze vermeende beelden verspreid werden (p.13). U slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat u een tweede keer gearresteerd werd door de Russische autoriteiten en dat deze u mishandeld zouden hebben.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat u aanvoert dat de familie van M. u verantwoordelijk acht als M. problemen zou krijgen. U weet echter niet of M. vrijgelaten werd of wat er met hem gebeurde nadat jullie gearresteerd werden. U zegt louter dat u hem niet meer gezien hebt (p.10). Er kan verwacht worden dat wanneer u een bijkomende vrees uit voor de familie van M., u de nodige stappen onderneemt om te weten te komen hoe het met M. gaat of op zijn minst interesse toont in zijn verdere lot. Dat u dit nagelaten heeft draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Uit bovenstaande volgt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, geboorteaktes kinderen en werkboekje hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. U legt verder een oproepingsbrief van de politie voor, gedateerd op 25/08/2018. Wegens de corruptie in de Russische Federatie is het mogelijk talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproeping (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrief is dus beperkt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn Grozny. U bent van Tsjetsjeense origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 20 juni 2018 hoorde uw echtgenoot K., L. (CG:xxxxxxx) om 12 uur 's nachts lawaai in de traphal van uw appartementsgebouw. Hij ging kijken en zag dat gemaskerde mannen probeerden binnen te dringen bij uw buurman M. Hij vroeg wat er aan de hand was en werd door een van de mannen tegen de muur geduwd. Vervolgens werden M. en uw echtgenoot meegenomen naar de ROVD van Leninskoje. Na twee weken werd uw echtgenoot vrijgelaten.

Een tiental dagen later werd uw echtgenoot opnieuw gearresteerd. Wanneer uw echtgenoot vrijkwam, besloten jullie Rusland te verlaten. Een vriend uit Moskou bracht u naar Brest. Op 3 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, geboortektes kinderen, oproepingsbrief 25/08/2018, medisch attest, werkboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De psychologische problemen die u aanhaalt zijn niet van de aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot K.L. (CG:xxxxxxx). De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"(...)."

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekers beroepen zich in een enig middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/3/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, en 1, D, van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens zijn verzoekers van oordeel dat in

casu sprake is van machtoverschrijding en van een schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen vooreerst:

“De bestreden beslissing trek het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet in.

Wanneer men de bestreden beslissing beschouwt, schendt verwerende partij dit artikel manifest.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 55/3/1, §1 en §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

De verzoekende partij voldoet nog nu aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen.

Dit artikel stelt, dat als vluchteling wordt beschouwd:

(...)

Minstens voldoet verzoekende partij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980:

(...)”.

Vervolgens gaan verzoekers in op hun vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. In dit kader doen zij gelden:

“1. Inleiding

Een voorwoord lijkt me hier nodig. De raadsman van de verzoekende partij wil in de eerste plaats ook kritiek uiten op de methoden van de verzoekende partij sinds de hervatting van de hoorzittingen met de post COVID-19-maatregelen, waarbij duidelijk een instrumentalisering van haar regels is om de rechten van kwetsbaarder te ondermijnen. De laatste hoorzitting vond inderdaad plaats in het kader van “persoonlijke interviews na COVID-19 waarin de raadsman van de aanvrager moet aandringen op bijzonder “ontmenselijkende” omstandigheden in die zijn dat alle sprekers in “plexiglasen dozen” worden geplaatst en dat de aanvrager van internationale bescherming is degene die zichzelf “in het midden van deze dozen” bevindt, als een soort “kermisfenomeen”.

Bovendien vergemakkelijken deze plexiglas ruiten absoluut geen tweewegcommunicatie, noch tussen “de verzoekende partij en de tolk”, noch “tussen de tolk en de asielzoeker”. Interpretatiefouten en / of misverstanden zijn er in overvloed van een dergelijke context. Het is duidelijk dat de aanvragende partij, die al een verzwakt is, een mogelijke fout niet kan zien en nog minder beseft. Vanwege deze inadequate gehoorsomstandigheden, vanwege de post-COVID-19 gezondheidsmaatregelen, kan het daarom niet volledig worden uitgesloten dat de reacties van de verzoekende partij, die hebben geresulteerd in een negatieve reactie van het CGV, mogelijk niet te wijten zijn aan de context waarin deze laatste hoorzitting plaatsvond. Dit is de reden waarom de raadsman van de verzoekende partij oproept tot annulering van deze hoorzitting om deze opnieuw bijeen te roepen onder veel gunstiger voorwaarden en minder “ontmenselijkend” voor de verzoeker om internationale bescherming!

2. De vrees van de verzoekende partij

Verzoekers betwisten de vertaling tijdens haar hoorzitting op het CGVS. Deze zou niet goed zijn gedaan, Verzoekers betwisten dat niet al hun woorden tijdens de respectieve interviews getrouw zijn gebracht. Gelet op de aangevoerde redenen hebben verzoekers de indruk dat de tolk de woorden van verzoekers niet begreep of vertaalde.

Ten eerste haalt de verzoekende partij aan dat zijn arrestaties gebeurden met toestemming van Ramzan Kadyrov, het hoof van Tsjetsjenië. Zijn moeder heeft gewerkt voor Akhmat Kadurov, de voormalige president van Tsjetsjenië en vader van Ramzan. Ook is ze samen opgegroeid, al had hij meer contact met zij oudere broer Zelim Kadyrov. De eerste verzoekende partij is geen gekend persoon.

Daarom heeft de verzoekende partijen problemen met de politie kunnen kennen. Hij was gearresteerd door de politie en verklaart dat Ramzan Kadyrov toelating gegeven heeft. Ten eerste kan er geloof gehecht worden aan het feit dat hij een vorm van onschendbaarheid heeft genoten in Tsjetsjenië, de verzoekende partij breng voldoende elementen aan om dit aannemelijk te maken. Ten tweede slaagt de eerste verzoekende partij er aannemelijk te maken dat Ramzan Kadyrov betrokken was bij de gebeurtenissen die hij aanhaalt. De verzoekende partij vermoedt dat de minister van transport, tevens schoonbroer van Ramzan, niet tevreden was omdat zijn taxibedrijf zo gegroeid was. Anderzijds heeft de eerste verzoekende partij jaren geleden twee jobaanbieding geweigerd., waar door de medestanders van Kadyrov tegen hem zijn. Hij slaagt erin op een heldere en coherente manier zijn arrestaties in verband te brengen met Ramzan Kadyrov.

Na zijn eerste arrestatie is hij zijn beklag gaan doen bij een onderzoekscomité in Grozny. Ofschoon de eerste verzoekende partij niet precies wist wat voor instantie het betreft, hij verklaart dat het een soort toezichthouder was. De eerste verzoekende partij beschrijft zijn bezoek aan deze instantie als zijn grootste fout. Het is duidelijk dat hij na zijn arrestatie een klacht indiende tegen de autoriteiten omwille van het feit dat hij dacht dat zijn naam "Kadyrov" hem zal beschermen. Gezien de bezoek aan de onderzoekscomité de aanleiding is geweest voor de tweede arrestatie. De eerste verzoekende partij haalt aan dat de mannen hem filmde en dreigden de beelden te laten zien aan zijn familie als hij niet bij de politie langskomt wanneer nodig. Ze bonden hem vast aan een stoel en filmde hem terwijl ze hem seksueel misbruikten. Op 6 augustus 2018 werd hij vrijgelaten.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat hij aanvoert dat de familie van M. hem verantwoordelijk acht als problemen zal krijgen. De eerste verzoekende partij weet echter niet of M. vrijgelaten werd of wat er met hem gebeurde nadat ze gearresteerd werden. De verzoekende partij zegt dat hij hem niet meer gezien heeft. Echter, ging de verzoekende partij naar de familie van M. om uit te leggen dat hij onder druk de verklaringen ondertekend had. Hij heeft de nodige stappen ondernomen om te weten hoe het met M. gaat op zijn minste interesse toont in zijn verdere lot. Het feit dat de familie heeft hem niet op de hoogst bracht over de situatie van M. is begrijpelijk omwille van het feit dat in het politiekantoor hij gezegd werd dat ze alcohol en heroïne hadden gevonden bij M., de eerste verzoekende partij moest deze beschuldigingen bevestigen.

Uit de bovenstaande vaststellingen kan dan ook worden opgemaakt dat er in hun hoofde sprake is van een geprononceerde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De situatie van verzoeker valt binnen het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat in artikel 1 de persoon omvat die "uit geprononceerde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit".

De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren.

Er kan niet getwijfeld worden aan zijn tsjetsjeense herkomst uit Grozny. De naam van de eerste verzoekende partij is het zelfde van deze van de president Ramzan Kadyrov. De raadsman van de verzoeker vraagt zich af of de agent die dit dossier behandelt de "ins en outs" van deze zaak heeft begrepen voor zover bepaalde objectieve elementen, voornamelijk het familieprofiel waarin de verzoekende partij is opgegroeid.

Uw Raad heeft de gelegenheid gehad om te verduidelijken dat het begrip "behorend tot een sociale groep" een belangrijke rechtspraktijk evolutie heeft ondergaan (Arrest CCE nr. 56.736 van 24 februari 2011), die geneigd is toe te geven dat "le groupe sociale peut se définir à partir de l'existence de caractéristiques innées et immuables, telles que le sexe (Cour fédérale de Canada, arrêt Ward vs Canada ; house of Lords, Islam Vs Secretary of State for The Home Department, Regina vs Immigration Appeal Tribunal and another ex parte Shah IJRL, 1999, p. 496).

De verzoeker behoort tot een kwetsbare categorie voor zover hij zich duidelijk verzette tegen de Tsjetsjeense autoriteiten die M. wilden aanklagen. Het gebrek aan samenwerking met de autoriteiten wordt natuurlijk systematisch gezien als een teken van protest. Aangezien hij ook deel uitmaakt van de verre familie van Ramzan Kadyrov, kon hij niet toestaan dat zijn autoriteit in twijfel werd getrokken.

*De gewelddadigheden die door de verzoekende partij worden beschreven, kunnen als vervolgingen worden beschouwd zoals uiteengezet in artikel 48/3, §2, lid, letter a) **dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld**] en (b) [wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd] van de wet van 15 december 1980.*

Deze vrees – die actueel is – wordt niet onderzocht door de CGVS.”

Verzoekers geven vervolgens een theoretische uiteenzetting betreffende de samenwerkingsplicht en de bewijslast, alsook het voordeel van de twijfel en stellen:

“De CGVS heeft de zaak niet in haar totaliteit bestudeerd en schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 bestudeerd.

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Aangezien het CGVS geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak, schendt het Commissariaat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op”

In een volgend onderdeel van het enig middel gaan verzoekers in op de bewijswaarde van de documenten. Zij wijzen erop dat niets in hun verklaringen het mogelijk maakt om hun relaas in twijfel te trekken en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker, een *“Tsjetsjeense die behoort tot een familie waaraan de moeder was een familielid van de vader van de tegenwoordige president, Ramzan Kadyrov en een persoon die klaarblijkelijk een tegenstander van de methode van de autoriteiten van zijn land van herkomst”*. Er werd, zo stellen verzoekers, niet onderzocht welke soort marteling verzoeker heeft geleden tijdens zijn detentie en welke risico's hij als kwetsbaar profiel loopt, er is geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Bovendien heeft de verwerende partij geen tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen ontwaard en zijn de verklaringen coherent en gelijk aan de documenten. Verzoekers menen dat het commissariaat-generaal is tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht en ook in zijn samenwerkingsplicht. Het feit dat het relaas van verzoeker niet geloofwaardig wordt geacht, ontslaat het commissariaat-generaal er niet van te onderzoeken of verzoekers zich in een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid bevinden bij terugkeer naar *“UNRWA-mandaatgebied”*. De documenten die verzoekers hebben voorgelegd, worden afgewezen omwille van een aantal punten die geen invloed hebben op de waarde van de documenten. Verzoekers verwijzen naar de nota van Nansen: in de huidige praktijk is de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielaanvraag vaak doorslaggevend voor de erkenning van de vluchtelingenstatus, er bestaat echter geen regel van internationaal of Europees recht dat een gebrek aan geloofwaardigheid zou moeten leiden tot de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming. Het enig gevolg dat kan worden getrokken uit de beoordeling van de geloofwaardigheid is de toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel, zoals voorzien in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers benadrukken dat het gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag hoeft te bepalen en dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd voordat wordt geconcludeerd dat er een gebrek aan geloofwaardigheid is.

Verzoekers opperen voorts dat de verwerende partij artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet schendt, dit gelet op de aangevoerde documenten: *“De woorden, de oproepingsbrief van 25/08/2018 en een medische attest van de vrouw leiden tot de conclusie dat het in dit geval al is vervolgd en ernstige schade heeft geleden, wat de toepassing van artikel 48/7 van het verdrag verklaart”*. Verzoekers menen dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoekers gaan in een laatste onderdeel in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In dit kader voeren zij aan:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de CGVS de feiten waarop artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betrekking heeft, heeft onderzocht om vast te stellen dat de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster was geweigerd. Het gaat dus voorbij aan de reikwijdte van deze bepaling voor zover “ook marteling of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing” ernstige schade oplevert.

Het geleden lichamelijke en geestelijke geweld ondergaat door verzoekende partij is ongetwijfeld de definitie van onmenselijke of vernederende behandeling "(artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 in de zin van de Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Aangezien de tegenpartij een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid;

Dat, in overeenstemming met de Conventie van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980, zelfs indien de tegenpartij beschouwde dat de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de status voor vluchtelingen, diende ze toch haar beslissing te motiveren onder het oogpunt van de subsidiaire bescherming gezien de feiten toelaten te denken dat de verzoekster een werkelijk risico loopt van zware aantasting en haar fysieke integriteit

Dat de tegenpartij schijnbaar het belang niet schijnt waar te nemen van de notie van "subsidiaire bescherming" en dat deze een mindere bescherming vertegenwoordigt in termen van duur maar waarvan de weigering, op volledige wijze, een motivatie vergt;

Dat het de verzoekende partij toekomt het bewijs te leveren van een werkelijk risico van zware bedreigingen in geval van terugkeer, dat het risico zich kan materialiseren onder de vorm van folteringen of onmenselijke of degraderende behandelingen;

Dat de verzoekende partij herinnert aan wat aangehaald werd tijdens haar verhoor op het CGVS en houdt vol dat het risico goed en degelijk bewezen is;"

2.1.2. Verzoekers vragen op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om "Vernietigen de bestreden beslissing en terugkeerde de zaak naar het CGVS".

2.2. Stukken

Verzoekers voegen volgend stuk, andere dan de bestreden beslissingen, bij het voorliggende verzoekschrift:

- M. Claes, Nansen Note – 2018/3, 'Evaluation de la preuve en matière d' asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique' (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Verzoekers werken niet concreet uit en er kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet (dat betrekking heeft op de intrekking van de vluchtelingenstatus) en artikel 1, D, van het Verdrag van Genève (dat betrekking heeft op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen) *in casu* en door de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen door verzoekers niet dienstig aangevoerd.

2.3.1.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.1.3. In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*", moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekers nalaten hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Inzake verzoekers' algemene opmerkingen aangaande de “ontmenselijkende” en inadequate omstandigheden van de gehoren ten gevolge van COVID-19, tonen zij op geen enkele wijze *in concreto* aan dat de genomen maatregelen, die overigens van kracht zijn in het kader van de veiligheid en de gezondheid van alle aanwezige partijen tijdens de gehoren, een invloed hebben gehad op de door hen afgelegde verklaringen, noch dat hierdoor communicatieproblemen zouden zijn ontstaan.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers stellen hun land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio uit vrees vermoord te worden in opdracht van de Tsjetsjeense president Ramzan Kadyrov.

2.3.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen geslaagde poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het

komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijven.

2.3.7.3. Vooreerst merkt de commissaris-generaal op goede gronden op dat verzoeker er niet in slaagt op een heldere en coherente manier zijn arrestaties in verband te brengen met Ramzan Kadyrov. Overwogen wordt als volgt:

“Ten eerste haalt u aan dat uw arrestaties gebeurden met toestemming van Ramzan Kadyrov, het hoofd van Tsjetsjenië (p.15). Uw moeder zou gewerkt hebben voor Akhmat Kadyrov, de voormalige president van Tsjetsjenië en vader van Ramzan. Ook zouden jullie samen opgegroeid zijn, al had u meer contact met zijn oudere broer Zelim Kadyrov (p.6). U beweert dat u een gekend persoon was en daarom geen problemen met de politie zou kunnen hebben (p.8). Dat u toch gearresteerd werd, zou erop wijzen dat Ramzan Kadyrov toelating gegeven zou hebben (p.9). Ten eerste kan er weinig geloof gehecht worden aan het feit dat u een vorm van onschendbaarheid genoten zou hebben in Tsjetsjenië, u breng niet voldoende elementen aan om dit aannemelijk te maken. Ten tweede slaagt u er niet aannemelijk te maken dat Ramzan Kadyrov betrokken was bij de gebeurtenissen die u aanhaalt. U vermoedt dat de minister van transport, tevens schoonbroer van Ramzan, niet tevreden was omdat uw taxibedrijf zo gegroeid was (p.8). Anderzijds zou u jaren geleden twee jobaanbiedingen geweigerd hebben (p.6), waardoor de medestanders van Kadyrov tegen u zijn (p.16). U slaagt er niet in op een heldere en coherente manier uw arrestaties in verband te brengen met Ramzan Kadyrov. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekers komen in hun middel niet verder dan het herhalen van de reeds eerder afgelegde verklaringen en het louter ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen geenszins een dienstig verweer is om de vaststellingen van de bestreden beslissingen te weerleggen. Verzoekers poneren louter dat verzoeker wel degelijk voldoende elementen heeft aangehaald om zijn onschendbaarheid aannemelijk te maken alsook dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat Ramzan Kadyrov betrokken was bij zijn arrestaties, maar duiden niet welke elementen hij heeft aangehaald die de onschendbaarheid aannemelijk maken noch geven zij nieuwe, andere verklaringen voor de betrokkenheid van Ramzan Kadyrov dan deze die verzoeker reeds eerder opdiste en die blijkens de bestreden beslissing reeds zijn besproken.

Dat verzoekers in het verzoekschrift thans opwerpen dat verzoeker geen gekend persoon is en dat hij daarom problemen met de politie kende, staat manifest en in schril contrast met de eerdere verklaringen. Zo haalde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud meerdere malen uitdrukkelijk aan dat hij net wel een gekend persoon is en dat zijn arrestaties enkel mogelijk waren omdat Ramzan Kadyrov daar toestemming voor gaf.

2.3.7.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen voor recht gezegd dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een tweede keer gearresteerd werd door de Russische autoriteiten en dat deze hem mishandeld zouden hebben:

“Na uw eerste arrestatie zou u uw beklag gaan doen zijn bij een onderzoekscomité in Grozny. U weet echter niet wat voor instantie het betreft, u verklaart dat het misschien een soort toezichthouder was. Verder weet u ook niet op welke manier u klacht in zou kunnen dienen (p.10). U beschrijft uw bezoek aan deze instantie als uw grootste fout, daarom zijn uw gebrek aan kennis en uw vage, weinig gedetailleerde verklaringen erover des te opmerkelijker. Verder moet opgemerkt worden dat uw vrouw P. niet wist dat u naar deze instantie geweest zou zijn (S., p.9). Het is dus niet geloofwaardig dat u na uw arrestatie een klacht indiende tegen de autoriteiten. Dit ondermijnt ook de geloofwaardigheid van de tweede arrestatie die u aanhaalt, gezien uw vermeende bezoek aan deze instantie de aanleiding geweest zou zijn voor deze tweede arrestatie p.6). Daarbij komt dat uw verklaringen ook hier tekortschieten. U haalt aan dat de mannen u filmde en dreigden de beelden te laten zien aan uw familie als u niet bij de politie zou langskomen wanneer nodig (p.6). Anderzijds zegt u dat de mannen zeiden dat u het land voorgoed moest verlaten (p.13). Deze inconsistentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. U weet overigens niet of deze vermeende beelden verspreid werden (p.13). U slaagt er dus niet in om aannemelijk te maken dat u een tweede keer gearresteerd werd door de Russische autoriteiten en dat deze u mishandeld zouden hebben.”

Inzake deze terechte, pertinente en daadkrachtige overweging, die steun vindt in het administratief dossier, komen verzoekers in het verzoekschrift niet verder dan het herhalen van de eerdere gezegden

en het poneren dat het duidelijk is dat verzoeker na zijn arrestatie een klacht indiende tegen de autoriteiten omwille van het feit dat hij dacht dat zijn naam "Kadyrov" hem zal beschermen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze evenwel in gebreke blijven. Dat verzoeker dacht dat zijn naam hem zou beschermen is een *post factum* vergoelijking en verklaart geenszins waarom verzoekster niet op de hoogte was dat hij naar de betrokken instantie zou geweest zijn, en vermag al zeker niet verzoekers gebrek aan kennis en zijn vage, weinig gedetailleerde verklaringen dienaangaande te verklaren.

2.3.7.5. Tot slot haalt de verwerende partij het volgende aan:

"Tenslotte moet opgemerkt worden dat u aanvoert dat de familie van M. u verantwoordelijk acht als M. problemen zou krijgen. U weet echter niet of M. vrijgelaten werd of wat er met hem gebeurde nadat jullie gearresteerd werden. U zegt louter dat u hem niet meer gezien hebt (p.10). Er kan verwacht dat wanneer u een bijkomende vrees uit voor de familie van M., u de nodige stappen onderneemt om te weten te komen hoe het met M. gaat of op zijn minst interesse toont in zijn verdere lot. Dat u dit nagelaten heeft draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw relaas."

In het verzoekschrift opperen verzoekers dat verzoeker wel degelijk stappen heeft ondernomen om te weten te komen hoe het met M. ging daar hij na zijn vrijlating de familie van M. bezocht om uit te leggen dat hij de ten aanzien van M. beschuldigende documenten onder druk ondertekende. Hiermee komen verzoekers evenwel niet verder dan exact te herhalen wat verzoeker reeds eerder, tijdens zijn persoonlijk onderhoud, verklaarde. Het is evenwel weinig aannemelijk dat verzoeker tijdens dat bezoek niet zou gevraagd hebben of M. inmiddels was vrijgelaten. M. is bovendien de buur van verzoekers, zodat het tevens weinig aannemelijk is dat zij niet op de hoogte zouden zijn, via gelijk welke bron, of M. inmiddels zou zijn vrijgelaten. Zoals de commissaris-generaal terecht voorhoudt, toont verzoeker, het enkele bezoek aan de familie niet te na gesproken, geen interesse in het verdere lot van M., hetgeen verder bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.3.7.6. Verzoekers betwisten in hun enig middel voorts op algemene wijze de vertaling tijdens de persoonlijke onderhoud, stellende dat niet al hun woorden getrouw zijn overgebracht en dat zij, omwille van de inadequate en "ontmenselijkende" gehooromstandigheden de indruk hebben dat de tolk hun woorden niet begreep of vertaalde.

Dat zich tijdens de persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal problemen zouden hebben voorgedaan inzake de vertaling of communicatie, is een niet-gefundeerde *post factum* bewering die op generlei wijze kan worden afgeleid uit het administratief dossier. Er werd bij de aanvang van de persoonlijk onderhoud aan verzoekers gevraagd of zij de tolk begrepen en er werd verduidelijkt dat zij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moesten melden. Verzoekers maakten van dergelijke problemen in de loop van het persoonlijk onderhoud geen melding. Bovendien gaf verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud eenduidig aan de vrouwelijke tolk, niettegenstaande hij een mannelijke had gevraagd, heel goed te verstaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook verzoekster gaf aan de tolk goed te begrijpen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, los van het gegeven dat verzoeker een mannelijke tolk prefereerde en dat hij telkenmale vroeg om te mogen roken, dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid, al zeker niet omwille van de geopperde "ontmenselijkende" gehooromstandigheden ten gevolge van COVID-19; omstandigheden die *supra* reeds zijn besproken. Verzoekers beperken zich daarenboven tot het uiten van de louter hypothetische en algemene bewering dat zij de vertaling "betwisten". Zij laten echter na ook maar enige verdere duiding te verschaffen welke woorden de tolk dan wel niet begreep of vertaalde en tonen niet concreet aan dat, waar of op welke wijze dit de weergave van hun gezegden zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen.

2.3.7.7. In zoverre in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker een risicoprofiel heeft voor zover hij, bovendien als ver familielid van de Tsjetsjeense president, zich duidelijk verzette tegen de Tsjetsjeense autoriteiten, merkt de Raad op dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, zodat evenmin kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst beschouwd zal worden als persoon die zich verzet tegen

de autoriteiten. Verzoekers voeren daarenboven geen andere concrete, recente of geloofwaardige incidenten aan waaruit blijkt dat zij een risicoprofiel hebben als personen die zich verzetten tegen de autoriteiten. Bovendien blijkt uit geen enkel voorliggend stuk dat verzoeker werkelijk verre familie zou zijn van Ramzan Kadyrov. De kritiek in het verzoekschrift dat de vraag kan worden gesteld of de *protection officer* die het dossier behandelde de “*ins en outs*” van de zaak, meer bepaald voornamelijk het familieprofiel waarin verzoeker zou zijn opgegroeid, heeft begrepen, is dan ook niet dienstig aangezien aan het niet bewezen familieprofiel geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoekers voorts opwerpen dat de verwerende partij niet heeft onderzocht welke martelingen verzoeker heeft geleden tijdens zijn detentie, dient erop te worden gewezen dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3.7.8. De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 5) kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen als volgt over de door verzoekers neergelegde documenten:

“De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, geboorteaktes kinderen en werkboekje hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Rusland, dewelke niet betwist wordt door het CGVS. U legt verder een oproepingsbrief van de politie voor, gedateerd op 25/08/2018. Wegens de corruptie in de Russische Federatie is het mogelijk talrijke documenten tegen betaling te krijgen, zoals politieoproepingen (COI FOCUS: RUSSISCHE FEDERATIE Mogelijkheid om valse documenten in Noord-Kaukasus te kopen). De bewijswaarde van deze oproepingsbrief is dus beperkt.”

Deze motieven worden door verzoekers niet ernstig betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De kritiek die verzoekers onder verwijzing naar de “*Nansen Note – 2018/03*” (verzoekschrift, stuk 2) uiten op de rechtspraak van de Nederlandstalige kamers van de Raad met betrekking tot de beoordeling van documenten is *in casu* niet dienstig. Uit het voorgaande blijkt dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd ter staving van hun persoonlijk relaas werden onderzocht en niet eenvoudigweg terzijde werden geschoven omwille van hun ongeloofwaardige verklaringen. Verzoekers uiten geen kritiek op de inhoudelijke bespreking van deze documenten, die in tegenstelling tot wat zij voorhouden wel degelijk zijn geanalyseerd, zodat de Raad zich hierbij aansluit.

2.3.7.9. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.7.10. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.11. Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Waar verzoekers trachten te laten uitschijnen dat er in de bestreden beslissingen niet zou worden gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat deze bewering feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissingen heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voornoemde bepaling. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

2.3.8.2. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.3. Verzoekers laten de bestreden beslissingen verder geheel onverlet waar inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), als volgt gemotiveerd wordt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999 , drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekers deze geheel onverlet laten, onverminderd gelden.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het

commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat – een mogelijkheid waarvan ook gebruik werd gemaakt –, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en de zaak niet aan haar totaliteit te hebben bestudeerd, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt machtsoverschrijding of een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS